

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/26/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201978
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201978.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: ABA 1 s.r.o., so sídlom Technická 5, 821 04 Bratislava, právne zastúpený: VRBA & PARTNERS s.r.o., so sídlom Sliezka 9, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Slobody 6, P.O.BOX 100, 810 05 Bratislava, za účasti: 1/ PETRŽALKA PLUS s.r.o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava, 2/ POPPER Development s.r.o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 217/2012 zo dňa 26. septembra 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 6S/55/2012-51 zo dňa 17. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/55/2012-51 zo dňa 17. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 217/2012 zo dňa 26.09.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu č. 11975/2012/SVBP/z.38171/Hia zo dňa 09.07.2012 o tom, že podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) z dôvodu porušenia § 5, § 32, § 46 a § 51 v spojení s § 65 ods. 2 správneho poriadku a § 77 v spojení s § 117 ods. 1, § 78 a § 82 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) zrušil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 19.03.2012. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 5, § 46, § 65 ods. 2 správneho poriadku, § 77, § 117 ods. 1 a § 123

stavebného zákona a dospel k záveru, že žalobu je potrebné z procesných dôvodov zamietnuť.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia mal za jednoznačne preukázané, že pôvodne bol žalobca stavebníkom obchodného centra s garážami. Následne došlo k zmene stavby pred dokončením na polyfunkčnú nebytovú budovu - hotel Garni s doplnkovou funkciou bývania, pričom stavebné povolenie bolo vydané na 174 parkovacích státí (86 pre 39 apartmánov a 27 novovybudovaných bytov). Skonštatoval, že Krajský stavebný úrad, pokiaľ preskúmaval právoplatné rozhodnutie stavebného úradu o prerušení kolaudačného konania, prekročil svoje zákonné právomoci, pokiaľ rozhodol vo veci samej. Podľa názoru krajského súdu, jediná výnimka, kedy tak môže krajský stavebný úrad urobiť, je vyhradenie si právomoci stavebného úradu podľa § 123 stavebného zákona, o čo však v tomto prípade nešlo, pretože nejde o jednotlivé technicky náročné alebo neobvyklé stavby alebo opatrenia s väčšími alebo rozsiahlejšími účinkami na životné prostredie v ich okolí. Krajský súd uviedol, že vecne príslušným na rozhodnutie vo veci samej, t.j. vydanie kolaudačného rozhodnutia, bol stavebný úrad ako správny orgán prvého stupňa podľa § 5 správneho poriadku, § 117 ods. 1 stavebného zákona a nie krajský stavebný úrad. Dodal, že krajský stavebný úrad mal rozhodnúť len o tom, či stavebný úrad mal alebo nemal konanie prerušiť a až po rozhodnutí vo veci samej mohol prípadne krajský stavebný úrad rozhodovať vo veci samej v odvolacom konaní, za predpokladu, ak by sa uskutočnilo. Zdôraznil, že celá vec kolaudačného konania sa bude po riešení pred stavebným úradom ako orgánom prvého stupňa a ocitne sa v štádiu prerušeného kolaudačného konania.

Námietku žalobcu, že krajský stavebný úrad postupoval v súlade s § 65 ods. 1 správneho poriadku a tým, že zmenil rozhodnutie neporušil žiadne ustanovenie zákonného predpisu, vyhodnotil krajský súd ako právne bezvýznamnú, pretože ustanovenie § 65 ods. 1 správneho poriadku nerieši situáciu prekročenia predmetu prieskumu mimo odvolacieho konania, ako sa to stalo v tomto prípade. Dodal, že krajský stavebný úrad, samozrejme, mal právo preskúmať právoplatné rozhodnutie o prerušení konania, nemal však právomoc prekročiť predmet prieskumu a rozhodnúť vo veci samej. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu ohľadom dobromyseľne nadobudnutých práv tretích osôb (kupujúcich), krajský súd mal za to, že tieto neboli nijako porušené, pretože kolaudačné rozhodnutie nemá vplyv na záväzkové vzťahy tretích osôb so žalobcom a nemá ani vplyv na ich nadobudnuté vlastnícke práva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Namietal, že zrušením kolaudačného rozhodnutia vydaného krajským stavebným úradom došlo k zániku povolenia užívať stavbu, čo priamo ukracuje žalobcu na jeho právach, nakoľko žalobca by sa mal zdržať užívania stavby a všetkých jej súčastí. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. novembra 2011, č.k. 6Sžp/13/2011 podľa, ktorého krajský stavebný úrad ako správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený stavebnému úradu bol oprávnený preskúmať rozhodnutie stavebného úradu o prerušení konania mimo odvolacieho konania. Podľa žalobcu, správny poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by stanovovalo postup, akým môže správny orgán napadnuté rozhodnutie zmeniť. Naopak, vrátenie veci stavebnému úradu by priamo odporovalo § 3 ods. 4 správneho poriadku. Žalobca zastáva názor, že zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania prichádza do úvahy iba v prípade hmotnoprávneho pochybenia. Preskúmané rozhodnutie sa podľa jeho názoru zruší iba vtedy, ak nemalo byť vôbec vydané alebo, ak treba vec nanovo prejednať, v opačnom prípade sa rozhodnutie v prípade potreby zmení. Žalobca má za to, že vrátením veci stavebnému úradu by sa okrem iného konanie zbytočne predĺžilo, čím by práva dotknuté vydaným rozhodnutím o prerušení konania, boli naďalej porušované. Dodal, že krajský stavebný úrad vydaním kolaudačného rozhodnutia konal v rámci svojej právomoci v záujme rýchleho, správneho a hospodárneho vybavenia veci s prihliadnutím na oprávnené záujmy žalobcu bez zbytočných prieťahov. Zároveň uviedol, že nemohlo dôjsť k aťahovaniu právomocí krajským stavebným úradom, tak ako to tvrdí ministerstvo.

Žalobca v odvolaní opätovne poukázal na dôvody nezákonnosti vydaného žalovaným ako aj správnym orgánom prvého stupňa v súvislosti s porušením práv tretích osôb, ktoré boli nadobudnuté dobromyseľne. Uviedol, že na základe kolaudačného rozhodnutia bolo okrem iného povolené užívanie stavby a následne Mestskou časťou Bratislava Petržalka dňa 3. mája 2012 pod číslom 12/12/7525/-VF2-Ja045 vydané aj rozhodnutie o určení súpisného čísla a orientačného čísla pre stavbu. Na základe týchto dvoch rozhodnutí boli byty a apartmány nachádzajúce sa v skolaudovanej stavbe zapísané v katastri nehnuteľností ako užívaniaschopné byty a apartmány. Po vydaní kolaudačného rozhodnutia a rozhodnutia o súpisnom čísle a riadnom zápise bytov a apartmánov do katastra nehnuteľností predal žalobca ako pôvodný vlastník tretím osobám podstatnú časť bytov a nebytových priestorov v stavbe, pričom tieto tretie osoby pri uzatváraní zmlúv o úveroch konali dobromyseľne s tým, že kolaudačné rozhodnutie ako aj všetky nadväzujúce rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom. Žalobca je toho názoru, že v zrušení kolaudačného rozhodnutia bude mať pre žalobcu ako aj pre vlastníkov bytov a apartmánov negatívne následky spočívajúce v strate oprávnenia užívať vlastné byty a apartmány. Poukázal, že zároveň týmto osobám vznikne povinnosť uhradiť značné sumy bankám, ktoré im poskytli na financovanie kúpy úver. Žalobca je toho názoru, že tieto osoby, t.j. vlastníci bytov a apartmánov skolaudovanej stavbe, mali byť v súlade s § 14 ods. 1 správneho poriadku účastníkmi konania o zrušení kolaudačného rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Rozhodnutia žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa sú tak priamo v rozpore so zákonom (§ 14 správneho poriadku) a aj z tohto dôvodu podľa jeho názoru majú byť zrušené.

Vo vzťahu k námietke žalovaného, že krajský stavebný úrad neoznámil začatie konania všetkým známym účastníkom konania a dotknutým orgánom, žalobca uviedol, že práva spoločností PETRŽALKA PLUS, s.r.o. a POPPER Development, s.r.o. neboli konaním krajského stavebného úradu a vydaním kolaudačného rozhodnutia dotknuté. Ďalej na námietku žalovaného, že krajský stavebný úrad nevykonával miestne zisťovanie a ústne pojednávanie, žalobca uviedol, že vykonaním týchto úkonov by došlo k zbytočnej duplicite a ne hospodárnosti v konaní, nakoľko všetky tieto úkony v kolaudačnom konaní vykonal sám stavebný úrad. Na námietku žalovaného, že krajský stavebný úrad v rozpore so zákonom povolil kolaudačným rozhodnutím aj podstatné zmeny stavby oproti stavebnému povoleniu a dokumentácii stavby overenej stavebným úradom, žalobca má za to, že na vydanie kolaudačného rozhodnutia boli splnené všetky podmienky ako aj požiadavky na statickú dopravu. K námietke žalovaného, že krajský stavebný úrad neurčil, na aký účel užívania povoľuje užívať hotelové apartmány bez funkcie hotela, žalobca uviedol, že v kolaudačnom rozhodnutí je na strane 2. uvedený účel užívania stavby, t.j. „nebytová budova (občianska vybavenosť) s doplnkovou funkciou bývania.“

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.03.2014 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný. Zdôraznil, že krajský stavebný úrad nebol oprávnený zmeniť procesné rozhodnutie stavebného úradu o prerušení kolaudačného konania na meritórne rozhodnutie a to na rozhodnutie o povolení užívať predmetnú stavbu práve z dôvodu, že na vydanie meritórneho rozhodnutia nebol vecne príslušný. Je toho názoru, že krajský stavebný úrad mohol rozhodnutie o prerušení konania len zrušiť, nie zmeniť, pretože správny poriadok nepozná „rozhodnutie o neprerušení konania“. Taktiež podľa jeho názoru nie možné zmeniť v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania procesné rozhodnutie, ktorým sa vedie konanie, na rozhodnutie meritórne. Poukázal na to, že z ustanovenia § 65 ods. 2 správneho poriadku vyplýva, že zmena rozhodnutia prichádza do úvahy najmä vtedy, ak rozhodnutie vychádza zo správne zisteného skutkového stavu, ale je nezákonné pre použitie alebo výklad právneho predpisu. Skonštatoval, že takáto skutočnosť pri rozhodnutí stavebného úradu o prerušení konania nenastala. Ďalej zdôraznil, že rozhodnutie stavebného úradu o prerušení konania bolo v čase vydania zákonným rozhodnutím, keďže boli splnené podmienky na jeho vydanie, nakoľko žalobca podal neúplný návrh na kolaudáciu stavby. Uviedol, že následný podnet žalobcu na krajský stavebný úrad, ktorý sa týkal preťahov konania zo strany stavebného úradu, nemohol byť dôvodom na zmenu rozhodnutia podľa § 65 správneho poriadku. Námietku žalobcu týkajúcu sa zásahu do práv tretích osôb, ktorý užívacie a vlastnícke práva k bytom a apartmánom nadobudli dobromyseľne, žalovaný považuje za ničím neopodstatnenú a vo vzťahu k porušeniu hmotnoprávných a procesnoprávných noriem a k meritu veci za právne irelevantnú, keďže tieto osoby aj naďalej zostávajú vlastníkami bytov a apartmánov, ktoré si

zakúpili. Pokiaľ ide o ostatné námietky, žalovaný uviedol, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne iné skutočnosti, než tie, ktoré už uviedol v žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom pripojených spisov a preskúmal správnosť záverov krajského súdu, ako aj úvah, z ktorých pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal. Majúc ho za skutkovo a vecne správny, považuje najvyšší súd za primerané vysloviť, že sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné dôvody. (§ 219 ods. 2, § 250ja ods. 3 OSP)

Z administratívneho spisu mal Najvyšší súd za preukázané, že v kolaudačnom konaní bolo rozhodnutím stavebného úradu (Mestská časť Bratislava - Petržalka) prerušené kolaudačné konanie na stavbu žalobcu, z dôvodu, že návrh na kolaudáciu stavby nemal zákonom požadované náležitosti. Toto rozhodnutie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2012. Krajský stavebný úrad ako druhostupňový správny orgán na základe podnetu žalobcu, doručeného na Krajský stavebný úrad dňa 01.03.2012 v konaní o preskúmanie rozhodnutia stavebného úradu o prerušení kolaudačného konania v konaní o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku zmenil rozhodnutie stavebného úradu o prerušení kolaudačného konania č. ÚKSP 18970/1 TX3/11-Fa zo dňa 16.12.2011 (§ 81 ods. 3 stavebného zákona) na stavbu polyfunkčnej nebytovej budovy „ABA 1 - Betliarska ulica“ v Bratislave tak, že vydal kolaudačné rozhodnutie a povolil užívanie stavby a podstatné zmeny oproti rozhodnutiu stavebného úradu o dodatočnom povolení zmeny stavby pred dokončením. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Mestská časť Bratislava - Petržalka podala podnet žalovanému na preskúmanie mimo odvolacieho konania. Prvostupňový správny orgán zrušil rozhodnutie krajského stavebného úradu o vydaní kolaudačného rozhodnutia, pričom v rozkladovom konaní žalovaný toto rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol.

Podľa § 5 právneho poriadku, na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec.

Podľa § 46 právneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší

alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Podľa § 77 stavebného zákona, kolaudačné konanie vykonáva stavebný úrad, ktorý vydal stavebné povolenie alebo povolil terénne úpravy, ťažobné a im podobné alebo s nimi súvisiace práce.

Podľa § 117 ods. 1 stavebného zákona, stavebným úradom je obec. Pôsobnosť stavebného úradu je preneseným výkonom štátnej správy.

Podľa § 123 stavebného zákona, krajský stavebný úrad si môže vyhradiť právomoc stavebného úradu pri jednotlivých technicky náročných alebo neobvyklých stavbách alebo pri opatrení s väčšími alebo rozsiahlejšími účinkami na životné prostredie v ich okolí.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, každý zo správnych orgánov vykonáva svoju právomoc na určitom vymedzenom teritóriu a v určitom vecne vymedzenom okruhu otázok. V právnej teórii sa pod pojmom pôsobnosť rozumie okruh otázok, ktoré daný správny orgán prejednáva, rozhoduje a realizuje. Od pôsobnosti sa odlišuje právomoc, ktorou sa rozumie rozsah práv a povinností, ktorými správny orgán disponuje v súvislosti s plnením svojich úloh. Právne pravidlá, pomocou ktorých možno určiť, ktorý orgán z množiny správnych orgánov je príslušný vo veci konať a rozhodovať, ustanovuje správny poriadok, prípadne aj osobitné zákony. Takéto postavenie má iba orgán, u ktorého je splnená podmienka vecnej, miestnej a funkčnej príslušnosti. Uvedené pravidlá majú kogentný charakter. To znamená, že sú záväzné tak pre správne orgány, ako aj pre účastníkov konania.

Vecne príslušný správny orgán nemôže postúpiť vec na konanie alebo rozhodnutie správneho orgánu iného druhu, alebo nižšieho či vyššieho stupňa. Výnimky z pravidiel pre určenie príslušnosti správneho orgánu môže ustanoviť iba správny poriadok (napr. § 8 alebo 50 správneho poriadku) alebo osobitný zákon (napr. § 123 stavebného zákona). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom vysloveným v odôvodnení krajského súdu, že v danom prípade sa nemohla uplatniť výnimka v zmysle § 123 stavebného zákona, v zmysle ktorej krajský stavebný úrad si môže vyhradiť právomoc stavebného úradu, keďže nešlo o jednotlivé technicky náročné alebo neobvyklé stavby alebo o opatrenia s väčšími alebo rozsiahlejšími účinkami na životné prostredie v ich okolí.

Vecná príslušnosť správneho orgánu je upravená v ustanovení § 5 správneho poriadku, podľa ktorého na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec. Z uvedeného vyplýva, že vecná príslušnosť určuje, ktorý typ (kategória) správneho orgánu koná a rozhoduje vo veci v prvom stupni. Správny poriadok nemá konkrétne ustanovenie o určení vecnej príslušnosti, ale odkazuje iba na osobitné zákony upravujúce jednotlivé úseky štátnej správy. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že rozhodnutie v zmysle § 46 správneho poriadku môže vydať iba orgán, ktorý je na to príslušný. Najvyšší súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, pravidiel a zásad predovšetkým konštatuje, že vecne príslušným na meritorne rozhodnutie, t.j. vydanie kolaudačného rozhodnutia, bol stavebný úrad ako správny orgán prvého stupňa. V predmetnej veci krajský stavebný úrad porušil ustanovenia o vecnej príslušnosti tým, že rozhodol vo veci samej. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že správny poriadok nemá explicitné ustanovenie o dôsledkoch porušenia ustanovenia o vecnej príslušnosti.

Správny poriadok taktiež výslovne neustanovuje procesný postup pri preskúvaní rozhodnutí mimo odvolacieho konania, ktoré je z hľadiska svojej podstaty dozorovým prostriedkom. Obsahom tohto inštitútu je preskúvanie právnych nedostatkov, t.j. odstraňovanie rozporov rozhodnutí so zákonmi a inými všeobecne záväznými predpismi. Preskúvanie rozhodnutia v mimoodvolacom konaní sa môže vzťahovať na všetky druhy rozhodnutí vydaných v správnom konaní vrátane rozhodnutí vydaných v rámci uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov (napr. obnova konania, protest prokurátora a pod.). Predmetom preskúvania rozhodnutia môžu byť nielen rozhodnutia vo veci, ale aj procesné rozhodnutia, a to spravidla tie, proti ktorým správny poriadok pripúšťa opravný prostriedok. Tie, proti

ktorým sa opravný prostriedok nepripúšťa, sa preskúmajú až v rámci odvolania proti meritórnemu rozhodnutiu. Na základe výsledkov preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania, správny orgán rozhodnutie zruší alebo zmení. Či dôjde k zrušeniu alebo k zmene rozhodnutia, posúdi správny orgán podľa okolností konkrétneho prípadu. Dôvodom na zrušenie alebo zmenu rozhodnutia môže byť len nezákonnosť rozhodnutia, čo v danom prípade nebolo preukázané. Do úvahy teda neprichádza preskúmanie rozhodnutí nesprávnych, neúčelných a nehospodárnych, ak neodporujú zákonom.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom dobromyseľne nadobudnutých práv tretích osôb, Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že v záujme zachovania stability právnych vzťahov založených rozhodnutím, zákon vylučuje zmenu alebo zrušenie rozhodnutia, ak by takýmto postupom boli významne narušené práva nadobudnuté dobromyseľne. V danom prípade sa však ale jedná o irelevantnú námietku žalobcu, keďže kolaudačné rozhodnutie nemá vplyv na záväzkové vzťahy tretích osôb so žalobcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v medziach podaného odvolania dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodné, a preto rozhodol podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.